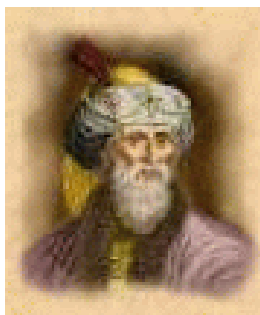

Wie heeft het Nieuwe Testament geschreven?

Er is ons van jongs af aan voorgelouden dat de gehele Bijbel door God aan ons is gegeven, geschreven door van de heilige Geest geïnspireerde mannen. Wie daaraan durft twijfelen wordt voor een ketter gehouden.

Nu wordt er reeds enkele decennia beweerd dat het N.T. geschreven zou zijn door Arrius Calpurnius Piso, alias Flavius Josefus. Hij was afkomstig van een Romeinse Aristocratische familie, met joods/edomitisch bloed, en bloed van de oude farao's van Egypte. Er zijn vanaf het begin van het

Piso / Josephus

christendom altijd mensen geweest die niet in een historische Jezus hebben geloofd. Het is moeilijk te bewijzen dat Jesjoea (Jezus) écht geleefd heeft, en ook dat de evangeliën door de apostelen zouden zijn geschreven. Evenwel kunnen wij moeilijk aannemen, gezien de inhoud van het NT, dat dit geheel door goddeloze mensen zou zijn geschreven. Wij struikelen hier niet over allerlei kleinigheden. Het is heel goed mogelijk dat Piso de oer-teksten in handen heeft gekregen en deze gewijzigd heeft, en daarna de originelen heeft laten

verdwijnen. Dat Piso als Edomiet geheel het NT uit zijn eigen brein zou hebben geschreven, lijkt ons overdreven. Al met al zaken die om verder onderzoek vragen en om doordenking. Het christendom zoals dat er is, is een boekreligie geworden. Was dat de bedoeling? Abraham als vader der gelovigen leefde naar al Jahwehs inzettingen en wetten, zónder dat hij een Bijbel had. Laten wij, als kinderen van Abraham, in zijn voetsporen gaan en staan! Men hoeft de theorieën van mensen die niet in een historische Jezus geloven niet terstond voor waar aan te nemen, maar het is wel goed om ze te weten en ze te bestuderen. Welaan, daartoe is deze studie geschreven.

Jezus, de Maria's, de discipelen, Johannes de Doper, Paulus, het zouden allen fictieve figuren zijn, die door Piso zijn bedacht.

Argumenten die worden aangevoerd waarom de Romeinen en Piso het N.T. samenstelden zijn, dat de aristocraten vreesden dat het jodanisme de hoofdreligie van het Romeinse rijk zou worden. De Piso's waren van moeders zijde afkomstig en gelieerd met de Herodes-familie. De familie

van Herodes wilde de macht behouden, dus moest het jodanisme beknot worden. De oplossing daartoe vonden zij in de OT-boeken, om er een nieuw boek aan toe te voegen, waarin een geheel ándere moraal en verlossingsweg zou worden - beschreven.

De naam Arrius Calpurnius Piso begint met de Griekse letter alfa en eindigt met de omega, het begin en het einde, zie Openbaring 18.

Josefus ontving in het jaar 66 de naam Jupiter Capitolinum, dus een ándere J.C. of Jezus Christus (of Julius Caesar). De vrouw van Julius Caesar heette Calpurnia Piso! Pilatus was eveneens verwant met de Piso-familie. Dat Rome wilde verbergen dat zij het N.T. zou hebben geschreven, zou blijken uit het feit dat Rome tijdens de eerste eeuwen de christenen voor de leeuwen wierp. Niemand zou er dus aan denken dat het christendom in werkelijkheid een product van Rome was. De Romeinse aristocraten waren in werkelijkheid Edomieten met Egyptisch koningsbloed. Zij lieten -zoals Amalek altijd doet- anderen de kastanjes uit het vuur halen, om hun eigen identiteit te verbergen. Zij gaan schuil achter veranderde namen, pseudoniemen, etc. De authentieke rollen van het NT zijn ook nooit gevonden. Zijn deze opzettelijk verdwenen? Wat wij hebben aan NT-geschriften is ontleend aan ongeveer 1200 kopieën en afschriften van de zogenaamd oorspronkelijke rollen, waarvan er geen twee hetzelfde zijn. Het doel om het N.T. te schrijven (of opnieuw te schrijven, dus te vervalsen) was in de eerste plaats, dat de Piso's hun slavenhandel konden voortzetten, daar de slaven zich tevreden moesten stellen in hun onderhorige staat, volgens het N.T.

Professor Benno Bauer schreef in zijn boek 'Christ and the Caesars' in 1877 dat de Romeinen het N.T. hadden geschreven en dat Flavius Josefus de uitvinder van 'Jezus' was. Abelard Reuchlin heeft in onze tijd ook over dit onderwerp een boek geschreven. Joseph Atwill ontdekte dat de Romeinse vorst Titus Flavius samenwerkte met Josefus aan het NT. (The Roman Origin of Christianity).

Piso was verder verwant met Cleopatra, Ptolemeus, Pythagoras, etc. Het Latijnse Veni Vidi Vici betekent zoveel als: Ik kwam, Ik zag, Ik overwon. Dat wordt als volgt in Romeinse letters geschreven:

VI VI VI, dat is $3 \times 5 = 15$, of 555, maar het is tegelijk ook 666. VenI, VidI, VincI, dus 3x de V en 3x de I. De 'Davidster' bestaat uit 6V's, dus 666.

Jezus zei ook dat Hij de Weg, de Waarheid en het Leven was. Hij kwam, leefde, stierf en overwon.

De namen Petrus en Paulus zouden afgeleid zijn van 'slang' of 'penis', de phallus. En waarom noemde Piso zijn geschriften het 'Nieuwe Testament'? Was er dan ook een Oud Testament? Immers, de Torah is geen O.T., maar wél de Septuagint, de Griekse vertaling van het O.T. door de 70 rabbijnen uit Alexandrië. Een testament is een laatste wil, en daarmee zou men verwijzen naar de moord op Julius Caesar, waarna zijn erfenis over kon gaan op zijn nazaten. De Piso's zijn ook verwant met de joodse Frugi-familie. De naam Piso is waarschijnlijk afgeleid van het Griekse 'ippos'. Dat betekent 'paard'. De mascotte van de familie Piso is dan ook een paard met berijder die een palmtak van overwinning in de hand houdt. Men liet Jezus ook op een ezel rijden, Johannes 12:12.

Katharen, Khazaren en Kruisvaarders reden allen op paarden en hebben deze in hun symbolen opgenomen.

Rachel Elior is een prominent joods geleerde, die Joods mysticisme doceert aan de Hebreeuwse universiteit in Jeruzalem. Zij stelt dat de Essenen een verzinsel is van Flavius Josephus (Piso). De Essenen hebben nooit bestaan, volgens Elior. Mogelijk was Piso geïnspireerd door de Spartanen.

De naam Joseph of Josefus komt van Jos - e - pos, of 'ippos, dus paard. In het boek Openbaring komen ook veel paarden voor. In het Latijn is Piso een soort scheldnaam, pistor of koekenbakker. Wanneer Piso in het NT laat bidden: 'Geef ons heden ons dagelijks brood', begeren de christenen in wezen nóg een koekje van het zuurdesem van Piso, volgens dr. Harpur, schrijver van het boek: 'De Heidense Christus'!

Dat Jezus in het NT stierf onder de Romeinen was een succes-verhaal om de harten van de slaven te winnen en hun een vooruitzicht te geven op een

beter hemels hiernamaals, aldus Harpur. Piso zou een speciaal code-systeem hebben gebruikt bij het schrijven -of wel herschrijven- van het NT. Piso heeft hulp gehad van zijn drie zonen, Julius, Fabius Justus en Proculus, met daarbij de hulp van de man van zijn kleindochter Plinius de jongere. Piso was erop uit haat te scheppen tegen de goede joden, gezien hij zelf een 'kwade' jood was, van Ezau afkomstig. De joodse religieuze leiders accepteerden de fraude van Piso niet. Door middel van drie grote revoluties (o.a. die van Bar Kochba) zijn er vele joden gedood. Bij de nog levende joden liet hij met zijn geschriften haat zaaien. Piso en zijn zonen zouden de oprichters zijn, van wat nu de Rooms Katholieke kerk is, waarvan Simon de tovenaars de eerste Petrus en paus was. Er wordt ook beweerd dat Piso in sommige OT-geschriften stukken heeft geschreven, of heeft herschreven, als Jesaja 40 tot 66, Job, Spreuken, Daniël, 1Kronieken, Zacharia en mogelijk ook Maleachi. Piso schreef deze boeken om een komende Jezus-figuur te scheppen, naar men denkt. De Piso's hebben de satan-figuur bedacht als een bestaand levend wezen. Zij hebben ook verschillende perverse zaken in verborgen taal ingevoerd in hun geschriften, om hun seksuele misbruik van slaven en kinderen te verbloemen. Piso was een groot mathematicus, die onder de naam Nicomachus van Garasa werkte. Nico betekent 'overwinnaar', en machus betekent 'strijd'.

Professor Tom Harpur

In zijn boek 'De Heidense Christus' geeft Tom Harpur zijn bevindingen over de Bijbel en over de persoon van Jezus.

Harpur: "De Bijbel is geen beschrijving van geschiedenissen, maar meer een verzameling van mythen en metaforen. De schrijvers wilden op deze wijze een verhaal overbrengen. Wat in allegorieën bewaard was gebleven, werd door de schrijvers geïnterpreteerd als of het waar gebeurde geschiedenissen betrof. Christus¹ werd

¹ Dat Jezus de titel 'christos' kreeg was in overeenstemming met zijn aan JHWH toegewijde leven. Christos is geen naam maar een gewoon woord dat 'gezalft' betekent in de zin van een 'aan JHWH toegewijde' persoon. Het Griekse woord 'christos' betekent hetzelfde als het Hebreeuwse "masjiach" of in het Nederlands 'messias'. De bedoeling is dat ieder mens een christos of masjiach kan zijn door zich te wijden aan JHWH. De wedergeboorte is dan dat in ons deze nieuwe mens opstaat, tot leven komt.

voorgesteld als een persoon, als mens en niet als een beginsel in de mens dat de mens kan ervaren. Niemand kon op die wijze Christus op spiritueel niveau meer bereiken. Het Westerse denken en christelijk geloof is gebaseerd op een geschiedenis over Jezus die zich nooit in het echt heeft voorgedaan. Er zijn vele en overduidelijke parallellen tussen de oude Egyptische religie en de verhalen in de Bijbel. Heel veel van de Bijbel komt regelrecht uit de oude mysterie-religies.

Eusebius

De christelijke en joodse religie wortelt voor het overgrote deel in de oude Egyptische religie, wat tevens blijkt uit de boekwerken van Godfrey Higgins, Gerald Massey en prof. dr. Alvin Boyd Kuhn.

Er is volgens al deze geleerden niets wat Jezus in de mond werd gelegd en wat geschiedt zou zijn, wat niet reeds eeuwen daarvoor in de Egyptische mysterie-religies en oude liturgieën is terug te vinden. Alles was reeds in de Egyptische bronnen voor handen. Kuhn zegt dat de gehele christelijke leer een opgekalefaterde en verminkte versie is van de oud-Egyptische religie. De gehele Bijbel, van Genesis tot Openbaring is een verslag van wat reeds in de oud-Egyptische mysterie-religies bestond. De christelijke kerk heeft van meet af aan zich met geweld verzet tegen een ieder die deze waarheid aan het licht wilde brengen, via vervolgingen, boekverbrandingen, moord, leugens, etc. Mythologie is het opslag-medium van de oudste wetenschap van de mens, volgens Kuhn.

De gelijkenissen zijn immers ook geen waar gebeurde verhalen. Het christendom zal zichzelf niet moeten ontmythologiseren, maar juist mythologiseren, om de waarheid te herwinnen. Het christendom moet oog krijgen voor wat niet voor ogen is, voor het onzichtbare achter het zichtbare, voor het wezen achter de symbolen. De vroege kerk is

Wij mensen gaan dan over van een staat van 'levend dood zijn' tot een staat van 'waarachtig leven' (zie Johannes 5:24). Daarmee worden wij een nieuw mens, een 'gezalvde' (masjiach of christos), een aan JHWH toegewijde.

begonnen met hetgeen voor ogen is, met het letterlijke en zichtbare. Het allegorische wilde men niet langer verstaan". Aldus Harpur.

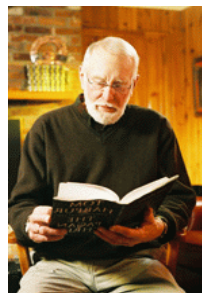
Professor Kuhn schreef in 'Shadow of the third century' het volgende:

p.33: "De heilige geschriften zijn in de taal van mythen en symbolen geschreven, en de christelijke religie heeft de eigenlijke ziel van hun betekenis weggegooid en verloren toen ze deze taal onjuist vertaalde tot vermeende historie, in plaats van haar te lezen als een spirituele allegorie".

De Christos-mythe

Wij geven hierna in het kort de mening weer van dr. T. Harpur, als beknopte inhoud van zijn gehele boek:

De kern van iedere oude religie is de zogenoemde 'Christos-mythe'. Het gaat daarbij over het goddelijke in de mens. De een zal het een andere benaming geven, en de ander zal het de 'Christus-vonk' noemen. Paulus

Tom Harpur

noemt het de inwoning van de geest van Christus in ons. In feite komt alles op hetzelfde neer, n.l. het herstel van het beeld Gods in ons d.m.v. een nieuwe geboorte. Bij de meeste oude religies is de zon het symbool voor het hoogste goddelijke wezen, de Almacht, daar de zon licht verschaft en leven, en het goddelijke alleen gekend kan worden door verlichting en levendmaking. De zonnegod is dan ook het middelpunt van de Christus-mythe. In de oudheid stoelde de gehele religie op de zon en de maan, en ook wel op de planeten, hoewel de ouden best wisten dat de glorie van de godheid véér boven de heerlijkheid

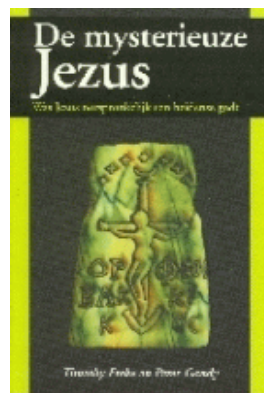
van de hemellichamen uitsteeg. Zij beseften dat men alleen in metaforen over de godheid kon spreken, en vandaar dat men de zon en andere hemellichamen als symbool nam. Mythe en ritueel gaan altijd hand in hand. Men wilde het eigen bewustzijn erop richten om op symbolische wijze het sterven en herboren worden te doorleven. De ouden maakten gebruik van mythen en allegorieën om hun denken over de godheid tot uitdrukking te brengen. Immers, de taal van ons bewustzijn is gebaseerd op symbolen.

Christos noemden de ouden de tegenwoordigheid van de godheid in ons, Zijn beeld in ons, ook wel de goddelijke levensvonk als potentiële kracht. In de Evangelieën is Jezus (Jesjoea) de verpersoonlijking van deze Christuskracht. Wanneer Christos in ons ontwaakt en opstaat, noemen wij dat 'wedergeboorte'. Wij stemmen alsdan toe dat Christus in ons werkt om ons geestelijke mensen te maken. Augustinus, Eusebius en andere ouden leerden het openlijk dat de leer welke Jezus leerde niet nieuw was, maar reeds bij de ouden bestond. De Evangelieën zijn volgens Eusebius de oude voorchristelijke dramatische boeken der Essenen. Ook Justinus Martyr schrijft dat het Christendom op geen enkele wijze verschilt van de paganistische religie, en ook Celsus stemt hiermee in.

Kuhn zegt dat de bijbelse geschriften dikwijls herschrijvingen zijn van de oudere wijsheidsliteratuur. G. Higgins in zijn dikke boek van 830 bladzijden schrijft: *"Een ding is duidelijk, de mythos van de hindoes, de mythos van het jodendom en de mythos der Grieken zijn in de grond allemaal gelijk"*.

De vleeswording van de zoon van God staat centraal in het christendom, zoals beleden wordt in de geloofsbelijdenis van Nicea, 325. De vleeswording of de tegenwoordigheid van de godheid in ons, is de centraal staande leer van alle voorchristelijke geloofssystemen ter wereld. Het goddelijke in ons dat de ouden leerden, leerde Paulus dus ook, zie 1 Corinthe 3:16, dat de Geest Gods in ons woont.

Het christendom heeft het universele concept dat in alle religies aanwezig is geconcentreerd in één persoon, Jezus van Nazareth, ervan uitgaande dat Jezus werkelijk heeft bestaan. Vergelijkend godsdienstonderzoek heeft onthuld dat vrijwel elk geloof op aarde berust op het verhaal van een zoon van een hemelse koning, die afdaald naar een duistere wereld, daar moet lijden, sterven en weer opstaan, om daarna naar zijn hoge afkomst terug te keren. Er zijn wel 50 tal van deze verlossers te noemen. De mythen zijn ontstaan in Egypte, alleen hebben christenen deze mythen letterlijk uitgelegd en van Jezus een historisch persoon gemaakt, aldus dr. Harpur.

Volgens de schrijvers van 'The Jezus Mysteries' (Timothy Freke en Peter Gandy) is het leven van Jezus een metafoor en Jezus een mythe. Constantijn bepaalde volgens de schrijvers dat men het Christus-verhaal letterlijk moest nemen. Er waren veel mysterie-scholen die leerden dat er een god-mens was die leefde, stierf en weer opstond, zoals Osiris, Dionysus, Adonis, Attis, Mithras, etc. Het gaat in de mythen altijd over de innerlijke transformatie, de vernieuwing van onze geest, dus de wedergeboorte. De Gnostici waren de oorspronkelijke christenen, die het verhaal over Jezus niet letterlijk namen. Het moet immers in het christelijk geloof om de inhoud gaan, niet om de vorm. De inhoud is de innerlijke vernieuwing van de geest.

Zie: egodeath.com/emperorworshipjesusfigure.htm

Jezus

Albert Schweitzer vond dat de evangelieën niet konden dienen als historisch betrouwbare bron over het leven van Jezus. In gnostische evangelieën wordt Jezus niet als historisch persoon gezien. De waarheid over de vroegchristelijke geschiedenis is op een betreurenswaardige wijze verdoezeld, aldus professor Kuhn. De vroegste kerkvaders erkenden dat zij de hogere wijsheid die de christelijke beweging van de heidense-mysterie religies had overgenomen, door middel van goedkope fabels voor de ongeleerde massa's had omlaag gehaald. Paus Leo X zei juichend: *'Hoeveel profijt heeft deze fabel van Jezus ons*

niet gebracht!'

Op deze wijze kon het christendom een cultus van onwetenden worden, die ter goeder trouw 'geloofden' dat iets moest geloofd worden zónder bewijs. Verschillende wetenschappers hebben in onze tijd de vroegchristelijke bedriegerijen, vervalsingen en misleidingen ontdekt, waarbij zij Eusebius als de ergste verleider aanwijzen. Ook Irenaeus en Epiphanius waren onwaarachtig. In een brief schrijft Gregorius van Nazianes (329-389) het volgende: 'Niets maakt meer indruk op het volk dan breedsprakigheid; hoe

minder de mensen begrijpen, des te meer zullen zij bewonderen. Onze christelijke geleerden hebben vaak niet gezegd wat zij dachten, maar datgene waartoe de omstandigheden en de noodzaak hen dwongen'.

Anselmus: *"Hoe het legitiem en passend kan zijn om onwaarheid te benutten als heilmiddel voor hen die bedrogen willen worden"*.

De Griekse kerkvaders meenden dat een onwaarheid geen leugen behoefde te zijn, zolang de bedoeling maar rechtvaardig was. Met dit soort kronkellogica praatte men alles goed. Vroom bedrog, dat is het!

Lessing zei: *"De letter (het geschrift) is de laatste vermomming van het christendom"*. De evangeliën zijn versies van de oudere Egyptische teksten, die gaan over de drama's en rituelen van incarnatie en wederopstanding van Osiris en Horus. Deze drama's en rituelen zijn nooit als echt historisch

Tempel te Luxor

gezien, maar zijn pas door de vroege christelijke kerk voor echt gehouden. Men zag daarin een klaarblijkelijk nut, om ermee een organisatie te kunnen oprichten. Het evangelische leven van Jezus was er dus reeds 5000 jaar voordat Hij zou komen, volgens prof. Kuhn. Er is in de oud Egyptische geschriften ook een zekere Jezus die een Egyptische Lazarus opwekte in een Egyptisch Bethanië, waarbij een

Martha en Maria aanwezig waren! In de tempel te Luxor uit 1300 voor Christus zijn inscripties waarop is te zien dat engelen de komst van een goddelijk wezen aankondigen aan herders, en dat Gabriël een maagd aanzegt dat zij de moeder van Christus zal worden.

Het vroege christendom wortelde in het zonnewende-denken van de oude Egyptenaren. De overeenkomsten tussen Horus en Jezus zijn vele. Massey ontdekte wel meer dan 200 overeenkomsten. Horus was dan ook het archetype van de heidense Christos. De mythe over de Christus werd door de vroege kerk gelezen als een biografie, als een historisch waar gebeurd verhaal, wat het in werkelijkheid niet is. De Jezus uit de Evangeliën had dan ook een antecedent in Egypte. Alle christusfiguren uit de oudheid hadden voorlopers. Zoals Jezus Johannes de Doper had, had Horus Anubis.

De wonderen in het NT zijn allen vrijwel identieke reproducties van veel oudere religieuze drama's. De wonderen van Jezus zijn allen historisch onmogelijk, aldus Massey. Alleen in mythische zin zijn ze te verklaren. De wonderen waren al veel vroeger aan Horus toegeschreven. Het Johannes evangelie is een bewerking of kopie van veel oudere geschriften, aldus Harpur, die direct de vraag stelt of wij de Bijbel nog wel kunnen

Plinius

beschouwen als geschiedenis. Harpur vindt dat de mensheid veel grotere behoefte heeft aan een innerlijke band met Christus, dan aan een verpersoonlijkt idool uit het verleden. Iets dat nooit geschiedenis is geweest, kan zich niet langer handhaven als geschiedenis. Het bedrog komt vroeg of laat toch openbaar.

In het blad Frontier nr.12, april 2006 schrijft dr. D.J. Barreveld een artikel over Jezus en de Da Vinci-code. Het gaat in het artikel over de vraag of Jezus ooit op aarde heeft geleefd. De conclusie in het artikel is, dat er

geen enkel historisch bewijs is dat Jezus ooit als mens op aarde heeft geleefd.

De geboorteverhalen in Mattheus en Lucas zijn niet historisch, aldus Harpur, maar hebben het karakter van vrome overleveringen van het Midrash-type. De engelen zijn letterlijke interpretaties van allegorische en mythische thema's, die geen historische feiten bevatten. De Bijbel laat ons verder volledig in het duister over Jezus, of hij celibatair was, of hij een baard had, hoe hij er uit zag, of hij lang haar droeg, wanneer hij geboren is, waar hij was tussen zijn 12e en 30e jaar, etc.

Kunnen wij met enig gezag stellen dat Jezus een historische figuur was? Er komen in de evangeliën wel historische plaatsen en namen aan bod, zoals Herodes, Pilatus en Kajafas. Schrijvers uit de 1e eeuw als Tatianus, apologet en gnosticus uit Syrië, 160 na Christus, wees de idee van de hand dat Christus ooit een menselijk lichaam zou hebben gehad. De Goddelijke logos kon volgens hem niet lijden. Er is geen enkel sterk bewijsstuk uit de 1e eeuw dat Jezus werkelijk heeft bestaan. Er is ook nooit een origineel manuscript van de evangeliën gezien. Een boekwerk van Celsus (Alèthès logos) dat ongetwijfeld veel licht op deze kwestie zou hebben geworpen, is door de christenen die graag een historische Jezus wilden, vernietigd.

Irenaeus verwijst naar een legende die het historische leven van Jezus tegenspreekt. Jezus zou gewoon als mens op hogere leeftijd in bed zijn overleden, hetwelk Papias eveneens zegt. Buiten de evangeliën zijn er slechts enkelen die iets over Jezus meedelen, als Plinius, Tacitus, Saetonius en Josephus. Geen enkele niet-christelijke schrijver uit de tijd van keizer Augustus heeft ooit van het bestaan van Jezus geweten. Leidner zegt in zijn boek: 'Fabrication of the Christ Myth' dat er geen partikeltje van bewijs is dat Jezus van Nazareth ooit heeft bestaan.

De brieven van Paulus zwijgen nagenoeg geheel over de historische Jezus. Waarom zweeg Paulus stil over zijn meester? Paulus noemt Jezus als historisch mens niet één keer! Dit terwijl hij van alle schrijvers het dichtst bij Jezus tijd leefde. Zijn brieven dateren zeker 10 jaar eerder dan die van Marcus. Waar Paulus over Christus spreekt, heeft hij het niet over Jezus van Nazareth. Hij spreekt over de spirituele Jezus, die hij 'niet naar het vlees' kende.

Paulus

Naar blijkt heeft Paulus geen belangstelling in zijn brieven voor de historische Jezus. Hij haalt nergens iets aan van de grote wonderen, leringen en gebeurtenissen zoals ze in de evangeliën worden beschreven. De brieven van Paulus borduren in geen enkel opzicht verder op de evangeliën. Het gaat Paulus heel duidelijk om de spirituele Christus. Het is immers hoogst opmerkelijk dat Paulus met geen enkel woord in al zijn brieven spreekt over de historische Jezus. Jezus wordt geacht de stichter te zijn van het wereldchristendom, naar wie zelfs de kalender werd ingevoerd, en die zo groot zou zijn, dat zelfs de sterren de weg naar Hem zouden hebben gewezen. De man die zo groot was, die ongelooflijke wonderen zou hebben verricht, die zelfs doden zou hebben opgewekt, etc..., deze wordt door Paulus niet één keer genoemd! Paulus heeft Hem gewoon vergeten, of niet? Paulus spreekt over de spirituele Christus in ons, in de mens, over de openbaring van Christus in ons, zónder menselijke hoedanigheden. Zijn bekering en ontmoeting met de spirituele Christus is een mystieke-visionaire ervaring. Paulus gebruikte de mystieke term 'Christus' wel 270 maal.

Paulus

Conclusies: Maakt het wat uit voor ons of er nu wél of geen historische Jezus heeft bestaan? Kuhn zegt dat de evangeliën het verhaal zijn van onze ziel, dat de geestelijke geboorte omvat, het ontwaken met daarna de groei naar volwassenheid. Kortom, het is de vernieuwing van onze geest of wedergeboorte. Dat verhaal omvat geboorte en groei, dat is het ontwaken van de verstandelijke vermogens. Daarna komt de verzoeking, daar wij nog op aarde zijn, van vlees en bloed, het conflict tussen lichaam en geest. Het opwekken van de dode (slapende) spirituele kracht wijst naar de wedergeboorte. De kruisiging, dat is de eindoverwinning over het stoffelijke en de opstanding, is de nieuwe geestelijke mens.

Het is een feit dat het christendom altoos getracht heeft via haar geloofsbelijdenissen en dogma's van Christus een christen te maken. Dat is hen tot op heden niet gelukt. Geloven, zoals opgevat door het christendom, is een verloochenen van hét geloof, dat een zeker weten is. Het christendom (de kerken) wil passieve gehoorzaamheid en géén actieve eigen verantwoordelijkheid. Paulus sprak met bevel, dat men zijn eigen zaligheid met vreze en beven diende te werken. Hier niet de lijdelijkheid van 'God

Vorige paus zegent platenbijbel

moet het doen'. Godsdienst als religie houdt de mensen in onkunde over wie zij zijn en wat de Schepper is en eist. Men wil de mensen doen acclimatiseren in hun onkunde en gebondenheid aan de stof, zodat men de vrijheid beangstigend vindt. Wij dienen echter de oude symbolen weer te verstaan, daar de taal van ons bewustzijn op symbolen is gebaseerd. Grote en diepe waarheden zijn in symbolen als tijdloze beelden en allegorieën tot uitdrukking gebracht. De oude religies stoelden op de zon- en maanaanbidding, als symbolen voor het sterven en weer opnieuw opstaan. De symbolen waren erop gericht om in de mensen het bewustzijn te verhogen van het doel van het leven. Men wist dat men slechts in metaforen over de Onzienlijke kon spreken, waarvan de zon het sterkste symbool was dat men maar kon bedenken. Wat christenen er later van hebben gemaakt is religie, die de werkelijke verbinding met

JHWH in de weg staat. Religare = verbinden met JHWH. In plaats van zich met JHWH te verbinden, ging men zich met elkaar verbinden, of met de planeten. Dat is de georganiseerde religie, dat één van de dodelijkste ziekten is. Alhier bepalen regels en dogma's van de geloofsgemeenschap het doen en laten der mensen. De groepsgeest is er zeer sterk, en het vergt grote moed om weerstand te bieden aan de heersende dogma's en belijdenissen.

Jezus, zo men denkt

Waarom hadden de oude regeerders in Rome een universele religie nodig? Men wilde meer controle over de bevolking, en daarom hebben de Piso's de religie gepromoot. De bevolking bestond in die tijd hoofdzakelijk uit ongeletterde slaven, die zij aan hun leiband wilden houden. De Piso's zelf waren atheïsten en creëerden goden voor het volk, waarin het volk geloofde. Er was toen ook geen vrijheid van meningsuiting. De koninklijke families controleerden de massa's. Aan slaven werd absolute gehoorzaamheid opgedrongen, met een beloning in een hiernamaals. Ook aan soldaten werd een hemel in het vooruitzicht gesteld, zodat zij de dood in de strijd niet zouden vrezen. Piso kocht in die tijd nagenoeg alle rollen en boeken op die er bestonden. Het was een privilege van de koningshuizen dat zij alleen en hun handlangers publieke werken mochten schrijven, dus zullen er niet veel geschriften zijn geweest van opponenten. Piso verbrandde veel van zijn opgekochte boeken waarop hij beslag had gelegd, en andere boeken gebruikte hij om ze over te schrijven naar zijn eigen stijl en inleg. Zo zou het N.T. zijn antisemitische uitspraken aan Piso hebben te danken.

Zekerheid en houvast

Ieder mens heeft behoefte aan houvast, een zekerheid, zodat je je veilig voelt. Waar is zekerheid te vinden? De 'onfeilbare' kerk kan ons die vaste zekerheid niet garanderen. De in veler ogen onfeilbare Bijbel kan ons eveneens geen zekerheid garanderen, gezien wij geen originele manuscripten meer bezitten. De zekerheid is niet in de letter van de Bijbel te vinden, maar wél in de geest van de Bijbel, aldus de bekende E. Stanley-

Jones in 'Christus en de tafelronde', p.129. Er is alleen volkomen zekerheid te vinden wanneer wij een levende Christus worden en het getuigenis van de Geest daarvan in ons hart bezitten, zie

Romeinen 8:16 Dezelve Geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn.

Van de manuscripten en codexen die zijn gebruikt om de canon vast te stellen, zijn de woorden erin Hebreeuws en Grieks. Daarbij zijn wij afhankelijk van de vertalers, daar één woord verschillende betekenissen kan hebben. Een vertaling is dan ook altijd slechts een benadering van wat er echt staat. Alleen Christus in of aan ons geopenbaard, zoals in Galaten 1:15-16 staat, verschaft volkomen zekerheid. Dan vragen wij niet meer om een historisch bewijs of Jesjoea werkelijk heeft geleefd, ja dan nee. Dan is het Christus in ons, zie Romeinen 8:1, 2Corinthe 5:17. Historische bewijzen kunnen falen, maar wanneer Elohims Geest ons hart vernieuwd en wij onszelf als een Christos leren kennen, dan zijn wij een Gezalfde.

Alzo is Christus in ons een historisch feit geworden, in wie wij de vaste grond hebben verkregen. Wanneer Jezus alleen maar slechts historisch waar was en niet in ons leefde, zou Hij nog buiten ons staan. Hij moet in ons diepste wezen inkomen en tot ons hart spreken. Aan een historische herinnering van iemand die 2000 jaar geleden geleefd heeft, hebben wij geen houvast. Het moet bij ons zijn, zoals in Galaten 2:20 staat:

Galaten 2:20 Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij;

Alsdan zijn wij levende bewijzen en getuigen van Christus. Dan leven wij niet bij filosofieën en herinneringen, bij meditatieën en afgezonderd in kloosters. Nee, dan staan wij midden in het leven, in volkomen vrijheid, zoals in Galaten 5:1 staat, vol zekerheid en vreugde:

Galaten 5:1 Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft, en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen.

Alleen door een waar berouw, waarop volkomen zelfovergave volgt, zal Christus een gestalte in ons verkrijgen. De Bijbel die een einde van alle tegenspraak moet zijn, heeft door de loop der eeuwen niet voor eensgezindheid borg gestaan. Elke ketter heeft zijn letter. De Bijbel is een boek dat moeilijk valt te interpreteren. Het gaat erom hoé wij lezen en het

gelezene opvatten. En wie is er op aarde die de Bijbel onbevooroordeeld kan lezen? Naar 2 Timotheus 3:16 is de Bijbel geschreven door mensen die door Elohim's Geest gedreven werden. Dat is mooi, maar het waren wel feilbare mensen, zolang zij in een lichaam van vlees en bloed waren, en geen robots. Wij krijgen in de Bijbel géén eensluidende en kant en klare leer voorgeschoteld, en zelfs geen eensluidende visie op de Godheid voorgehouden. Mensen vertellen altijd hún visie en ervaringen.

Verschil in moraal O.T. en N.T.

In het N.T. zien wij een geheel andere moraal dan in het O.T.. Daar worden gelovigen niet tot actie geroepen tegen hun verdrukters. Er wordt opgeroepen tot verdragen, ook al is dat ten onrechte. Het komt erop neer dat je over je heen moet laten lopen en niets moet terugdoen, dan slechts bidden voor je vijanden en moordenaars. Wanneer je alsdan geheel lijdelijk bent, word je zalig gesproken! Alles dient men over te geven in de hand van 'Jezus' en onze hemelse Vader. De tegen-acties zoals wij die uitgebreid lezen in het O.T. missen wij in het N.T. Men leze zelf de geschiedenissen van Abraham, Jakob, Mozes, Samuel, David, Asa, Josafat, Hizkia, Josia en anderen. Het lijkt wel of het N.T. de gelovigen oproept om toch vooral gehoorzaam te zijn aan de Romeinse overheid en desnoods genoeg te nemen met een slavenbestaan, terwijl het Oude Testament juist oproept tot zelfbevrijding, waar dat mogelijk is.

Letters en papier

De opmerkelijke lezer zal het wel opgevallen zijn dat er in het zogenoemde Oude Testament een ándere moraal wordt gepredikt dan in het zogenoemde Nieuwe Testament. De moraal in het O.T. noemt men algemeen primitief en hard, terwijl de moraal in het N.T. hoogstaand en zacht zou zijn, méér ontwikkeld. In het O.T. is het oog om oog en tand om tand, en in het N.T. is het geraden zich niet te wreken, maar het oordeel aan JHWH over te laten. In het O.T. zien wij dat JHWH gelovigen voorlicht en instructies geeft om een tegenaanval te starten tegen misdadige personen en/of instellingen. In het O.T. laat JHWH de mensen niet lijdelijk toekijken in een afwachtende houding, ziende of JHWH door middel van een spectaculaire ingreep hen zal redden. Nee, Hij lichtte de

verdrukten voor hoe zij zich tegen hun verdrukters moesten opstellen. Zie onze brochure Jakob en Laban no.433. JHWH is hierbij de stille Getuige en Instructeur die kracht en leiding geeft om de tegen-actie in goede banen te leiden tot een succesvol einde.

Uit het Oude Testament blijkt dat JHWH de mens juist roept tot vrijheid en gelijkwaardigheid met de belofte dat Hij hem daarin nabij is. Zie o.a. Jesaja 48:17. *Alzo zegt de JHWH, uw Verlosser, de Heilige Israels: Ik ben JHWH, uw God, Die u leert, wat nut is, Die u leidt op den weg, dien gij gaan moet.*

18 *Och, dat gij naar Mijn geboden geluisterd hadt! zo zou uw vrede geweest zijn als een rivier, en uw gerechtigheid als de golven der zee*

"Wat ik echt nodig heb is een vertaling die me niet opzadelt met een schuldgevoel, me niet veroordeelt en me niet aanzet tot een soort van beslissing"